

Малкия планински поток, който снощи весело бжблеше, сега се превърна на буйна и страшна река, която ревеше, къртеше и мжкнеше едри камъняци...

Гърмът и светкавиците пооредяха. Изведнаж, сякаш по нечия заповед, джда спря. Подухна студен вятър и дмжкна из невиделица гжста мжгла...

Ал. Спасов

Кумчо-Вжлчо се кжлне

По пжтя вжрвеше една овца. Срещна я Кума-Лиса и я запита:

— Кжде, кумичке?

— Ех, кума, бях в стадото на един селенин, но не може вече да се тжрпи: все аз виновата, все овцата виновата. И овена да сгреси и направи пакост, все овцата виновата, все аз виновата. И намислих да бягам, дето ми видят очите.

— И аз сжщо, — отговори Кума-Лиса. — Мжж ми улови кокошчица, аз виновна. Грабне патица или нещо друго, лисицата виновата, все аз виновата. Е, тжрпи ли се това? Да бягаме заедно.

Тржгнаха. Вжрвяха, вжрвяха, а насреща им Кумчо-Вжлчо.

— Добра среща, кумичко!

— Добра среща, кумчо!

— Далеч ли ще ходите?

— Дето ни видят очите.

И Кума-Лиса разказа на вжлка мжката си.

— И с мен е сжщото, — каза Кумчо-Вжлчо. — Вжлчицата грабне агжнце — вжлка виновен; улови прасенце — вжлка виноват. Е, тжрпи ли се това, кажете ми? Да вжрвим заедно.

Тржгнаха. Из пжтя Кумчо-Вжлчо каза на овцата:

— Е, нали е мой кожуха що носиш ти?

Кума-Лиса чу и каза:

— Наистина ли, кумчо е твой?

— Да, кумице, мой е!

— Ще се закжлнеш ли?